

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce **Statek Chyše Genetic export spol. s r.o.**, IČ 18224962, se sídlem Karlovy Vary, Chyše 141, zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Polská 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, za účasti osoby zúčastněné na řízení J.J., zastoupené JUDr. Karlem Jelínkem, advokátem se sídlem Karlovy Vary, Bělehradská 3 A, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2011, č.j. 3048/DS/11-4,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2011, č.j. 3048/DS/11-4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno v označení účastníka řízení rozhodnutí Městského úřadu v Chyších dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 1.8.2011, č.j. 148/11, a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto, že žalobce „*je povinen odstranit posuvná vrata postavená na veřejně přístupné účelové komunikaci p.č. 1387 v obci a katastrálním území Chyšce do 7 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí*“.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil čtyřmi žalobními body.

V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný, jako odvolací orgán, v odůvodnění napadeného rozhodnutí neustále v reakci na skutkovou a právní argumentaci žalobce v podaném odvolání poukazuje a zdůrazňuje, že žalobce proti deklaratornímu rozhodnutí nepodal odvolání a ani žádný jiný mimořádný opravný prostředek. Žalobce poukazuje na to, že toto tvrzení žalovaného není zcela pravdivé, respektive je velmi nepřesné a zavádějící. V této souvislosti je nutné poukázat na to, že to byla sama navrhovatelka, (která žádala o odstranění překážky na pozemní komunikaci), která podala podnět k žalovanému ze dne 27.09.2010, přičemž tento podnět odvolací orgán vyhodnotil jako podnět k zahájení přezkumného řízení ve smyslu ustanovení § 94 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Současně je nutné poukázat na to, že v době podání podnětu již bylo deklaratorní rozhodnutí pravomocné. Žalobce předně poukazuje na to, že přezkumné řízení je mimořádným opravným prostředkem a zahajuje se vždy, je-li důvodné podezření, že konkrétním pravomocným rozhodnutím byl porušen obecně závazný právní předpis. O tom, že žalovaný zahájil přezkumné řízení, byl žalobce informován usnesením doručeným žalovaným ze dne 16.02.2011. Žalobce tak neviděl žádného důvodu, proč podávat „duplicitní“ návrh na zahájení přezkumného řízení, přičemž právě tato skutečnost je žalobci v odůvodnění rozhodnutí o odvolání neustále připomínána a prakticky veškeré jeho námítky směřující proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou formálně odmítána s poukazem na pravomocné deklaratorní rozhodnutí o existenci veřejně přístupné komunikaci ve vlastnictví žalobce. Byl to žalovaný, který přezkumné řízení na základě navrhovatelky zahájil, avšak dle názoru žalobce protiprávně zastavil. Přezkumné řízení je dozorcím nástrojem v rukou správních orgánů uplatňované z moci úřední. V přezkumném řízení dospěl odvolací orgán k závěru, že při vydání deklaratorního rozhodnutí byl porušen právní předpis pouze v tom, že Městský úřad Žlutice rozhodoval mimo svůj správní obvod a tudíž jako místně nepříslušný. Již vůbec se však nezabýval tím, zda rozhodnutí samotné, které deklarovalo existenci veřejně přístupné komunikace, netrpí i jinými vadami a zda vydané rozhodnutí je i jinak vydáno v souladu s právními předpisy. V usnesení o zastavení přezkumného řízení ze dne 17.02.2011 žalovaný pouze „konstatoval“, že ačkoliv byl při vydání deklaratorního rozhodnutí porušen zákon, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému z účastníků, a která nabyl z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla druhému účastníkovi nebo veřejnému zájmu a z těchto důvodů v souladu s ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu přezkumné řízení zastavil. Žalobce je toho názoru, že takové rozhodnutí o zastavení řízení opřené o naprosto nedostatečné odůvodnění je z důvodů nepřezkoumatelnosti nezákonné. Žalobce je přesvědčen, že správní řád ukládá správnímu orgánu povinnost posoudit a odůvodnit naplnění podmínek ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, byť se jedná o posuzování neurčitých právních pojmů jako je dobrá víra, zjevně nepoměrná újma, jejichž výklad je povinen podat při posuzování konkrétních skutkových okolností v rámci správního

uvážení. Dle názoru žalobce se odvolatel v přezkumném řízení nezabýval v dostatečné míře podmínkami pro zastavení řízení a nedostatečně poměřoval újmu, kterou by zrušení rozhodnutí způsobilo účastníkovi s újmou, která již vznikla ostatním účastníkům, či veřejnému zájmu, přičemž vůbec neuvedl kritéria, podle kterých míru újmy měřil, které okolnosti zohlednil a co v daném případě považoval za veřejný zájem. Na základě uvedeného je žalobce přesvědčen, že jednání správního orgánu se vymyká zákonným mezím a svědčí o jeho libovůli při projednávání této věci. Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak s ochranou oprávněných zájmů osob ve spojení se zásadou přiměřenosti zásahů do těchto práv, jejichž konkrétním projevem je mimo jiné právě povinnost správních orgánů poměřovat újmy účastníků, které by vznikly zastavením přezkumného řízení o protiprávním rozhodnutí správního orgánu, či při změně či rušení takového rozhodnutí. Po správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Těmito principy se však správní orgán při zastavení přezkumného řízení neřídil a jeho rozhodnutí je tak věcně nesprávné a nezákonné. Prakticky všechny žalobcovy argumenty a námitky uvedené v odvolání žalovaný odmítá čistě formálním poukazem na pravomocné deklaratorní rozhodnutí o existenci veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č. 1387 ve vlastnictví žalobce. Již vůbec se v napadeném rozhodnutí žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce, že samotné usnesení o zastavení přezkumného řízení nastolilo stav, který upřednostňuje ochranu práv navrhovatelky údajně nabytých v dobré víře před ochranou žalobcových práv nabytých v dobré víře v jiném řízení, jehož výsledek má pro právní posouzení správní žaloby zásadní význam.

Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že proti usnesení o zastavení přezkumného řízení ze dne 17.2.2011 podal žalobce podnět k zahájení přezkumného řízení k Ministerstvu dopravy, a to ve vztahu k usnesení o zastavení přezkumného řízení odvolacího orgánu. Jak již žalobce zmínil, odvolací orgán veškerou argumentaci žalobce odmítá v zásadě bez toho, aby své rozhodnutí náležitě zdůvodnil s poukazem na vydané pravomocné deklaratorní rozhodnutí o existenci veřejně přístupné komunikace, a neustále zdůrazňuje, že žalobce proti deklaratornímu rozhodnutí nepodal žádný opravný prostředek. Již žalobce poukázal na to, že deklaratorní rozhodnutí mělo být přezkoumáno samotným žalovaným na základě podnětu samotné navrhovatelky a žalobce neviděl žádného důvodu k podání „duplicitního“ opravného prostředku. O to více je zarážející vlastní postup odvolacího orgánu v přezkumném řízení ve vztahu k usnesení o zastavení přezkumného řízení. Ačkoli v té době měl žalovaný k dispozici veškerý spisový materiál, který měl postoupit Ministerstvu dopravy, přičemž je nutné připomenout, že podnět k zahájení přezkumného řízení ve vztahu k usnesení o zastavení přezkumného řízení samotného odvolacího orgánu byl žalobcem podán dne 29.8.2011 a odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o odstranění překážky na pozemní komunikaci ve vlastnictví žalobce bylo podáno k témuž orgánu dne 7. 9.2011, žalovaný postoupil spisový materiál Ministerstvu dopravy přípisem až dne 3.11.2011. Ministerstvo dopravy se podaným návrhem na zahájení přezkumného řízení ve vztahu k zastavení přezkumného řízení odvolacího orgánu věcně vůbec nezabývalo a sdělilo žalobci svým přípisem ze dne 22.11.2011, že z důvodu hospodárnosti řízení nebude řízení zahajovat, neboť ke dni 31.11.2011 by zcela jistě uplynula lhůta 15 měsíců, ve které je možné vydat rozhodnutí ve věci v přezkumné řízení (ve vztahu k deklaratornímu rozhodnutí o existenci

veřejně přístupné komunikace na pozemku ve vlastnictví žalobce). Podle názoru žalobce, je to sám odvolací orgán, který svým liknavým postupem při postoupení spisového materiálu, ke kterému však nebyl dán žádný věcný důvod, ohrozil možnost vydání rozhodnutí před uplynutím lhůty 15 měsíců, ve které je možné rozhodnutí vydat v souladu s ustanovení § 97 odst. 2 správního řádu, čímž porušil jednu ze základních zásad správního řízení výslovně zakotvenou v ustanovení § 6 odst. 1 správního řádu, ze které vyplývá povinnost správních orgánů rozhodovat věc bez zbytečných průtahů. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí až na výjimky nevypořádal s námitkami žalobce a neustále poukazuje na vlastní pochybení žalobce, který proti deklaratornímu rozhodnutí nebrojil opravnými prostředky, ačkoliv je zcela evidentní, že je to sám odvolací orgán, který svým věcně nesprávným a nezákonným zastavením přezkumného řízení č.j. 3351/DS/10-6 a svým vlastním postupem při postoupení spisového materiálu Ministerstvu dopravy v přezkumném řízení o zastavení přezkumného řízení žalovaného způsobil, že v opravných řízeních vyvolaných navrhovatelkou a samotným žalobcem nebylo vydané deklaratorní rozhodnutí věcně projednáno.

Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal, že zásadní vadou všech řízení předcházejících vydání napadeného rozhodnutí je skutečnost, že tyto správní orgány se vůbec nevypořádaly s ochranou práv nabytých v dobré víře samotným žalobcem, která nabytá na základě platného souhlasu stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby, včetně umístění překážky na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyše. Zejména žalovaný v rámci přezkumného řízení upřednostnil ochranu práv nabytých v dobré víře navrhovatelky, která nabytá na základě deklaratorního rozhodnutí o existenci veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyše. Žalobce v podaném odvolání a v řízení před správním orgánem prvního stupně vždy argumentoval tím, že pozemky p.č. 750/2, 750/3 a 1387 v k.ú. Chyše, jejichž je vlastníkem, oplotil na základě souhlasu s provedením ohlášené stavby ze dne 12.09.2008, č.j. 2435/08/VPr, které je taktéž právoplatné. K ohlášené stavbě se vyjadřoval taktéž Obecní úřad v Chyších, který však dle vyjádření jak správního orgánu I. stupně, tak odvolacího orgánu dal pouze souhlas k oplocení pozemků 750/2 a 750/3, nikoliv k oplocení pozemku p.č. 1387, na kterém jsou umístěna posuvná vrata. Žalobce zdůrazňuje, že Obecní úřad v Chyších při podání žádosti informoval, že součástí provedeného oplocení pozemků 750/2 a 750/3 bude i výměna původních jednoduchých vrat za posuvná vrata modernějšího typu na pozemku p.č. 1387, která znemožní nebo minimálně ztíží časté krádeže v hospodářském areálu žalobce. Nejedná se tak o oplocení pozemku p.č. 1387, („okolo“), ale o pouhou výměnu posuvných vrat na tomto pozemku. Po získání souhlasu s oplocením pozemků 750/2 a 750/3 ze dne 3.6.2008 nepřikládal žalobce „formálnímu“ vyjádření v souhlasu Města Chyše s oplocením pouze pozemků 750/2 a 750/3 žádný význam, obzvláště za situace kdy stavební úřad následně vydal souhlas s oplocením pozemků p.č. 750/2, 750/3 a 1387, i když vzhledem k situaci, která nastala, považuje formulaci použitou stavebním úřadem „oplocení“ pozemku p.č. 1387 použitou stavebním úřadem za nešťastnou. Nejednalo se a nejedná o oplocení, ale výměnu jednoduché závory za nová posuvná vrata. Podle názoru žalobce je to stavební úřad, který při vydání souhlasu s provedením ohlášené stavby, včetně oplocení pozemku p.č. 1387, (představujícího pouze zřízení posuvné závory na tomto pozemku) má posoudit, které správní orgány se k ohlášené stavbě mají vyjádřit a poskytnout závazná stanoviska. Jak správně poznamenal odvolací orgán v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, pouhým nahlédnutím do pozemkové mapy bylo možné zjistit, že tento pozemek je evidován jako ostatní plocha se způsobem využití ostatní komunikace. Měl to být stavební úřad, který měl vyzvat žadatele o

provedení ohlášené stavby, aby na základě výše uvedené skutečnosti zahájil řízení před místně příslušným silničním správním úřadem a zajistil si vydání závazného stanoviska. Žalobce je však dnes toho názoru, že stavební úřad posoudil komunikaci jako neveřejnou, ke které není třeba vyjádření místně příslušného silničního úřadu. Ke stejnému závěru, že k vydanému souhlasu s provedením ohlášené stavby si měl stavební úřad vyžádat závazné stanovisko místně příslušného silničního správního úřadu, dospěl jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný, avšak pochybení stavebního úřadu je přičítáno žalobci, aniž by vůbec byla brána v potaz ochrana jeho práv nabytých v dobré víře v „právoplatný“ souhlas stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby, zahrnující taktéž vybudování pevné překážky - posuvných vrat na pozemku p.č. 1387. Deklaratorní rozhodnutí o určení existence veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č. 1387. rozhodnutí správního orgánu o odstranění posuvných vrat a rozhodnutí žalovaného o odvolání jsou v příkrém rozporu se zásadou ochrany dobré víry v pravomocná rozhodnutí, resp. ve správní akty nahrazující ve svých účincích pravomocná rozhodnutí (souhlas s provedením ohlášené stavby je nutné považovat za takový správní akt) zakotvená v ustanovení § 2 odst. 3 a současně v ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu. Skutečnost, že k oplocení, respektive k umístění posuvných vrat na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyše došlo, si stavební úřad nevyžádal závazné stanovisko příslušného silničního stavebního úřadu, respektive vycházel pouze ze souhlasu Města Chyše ze dne 3.6.2008, ve kterém je skutečně uvedeno, že dává souhlas pouze k oplocení pozemků p.č. 750/2 a 750/3. Toto jde k tíži žalobce. Dle jeho názoru se tak jedná o překročení správního uvážení (diskrece) sui generis, kterého se dopustil jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný. Z jejich odůvodnění obou rozhodnutí implicitně vyplývá, že na žadatele o vydání souhlasu s ohlášením stavby je kladen požadavek, že to je žadatel, který odpovídá za to, že vydaný „právoplatný“ souhlas s ohlášením stavby je správný, či nikoliv. Absurdita tohoto závěru, který z odůvodnění správního orgánu I. stupně a odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, je do očí bijící. Ustavní pořádek a Jednoduché právo jsou založeny na povinnosti (a tomu odpovídající oprávněnosti) všech adresátů (včetně správních orgánů) individuálních právních aktů orgánů veřejné moci tyto akty respektovat a řídit se jimi. Tato povinnost se logicky pojí s oprávněnou důvěrou adresátů, že takové akty jsou zároveň správné a nastanou-li zákonem předvídané okolnosti, jsou změnitelné pouze ve výjimečných případech, a to při zachování všech práv nabytých v dobré víře. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného tak implicitně vyplývá, že břemeno věcně správného rozhodování, zahrnující i „zajištění“ všech závazných stanovisek potřebných pro vydání rozhodnutí, neleží na správním orgánu, ale na účastníkovi řízení, jemuž může jít kdykoliv k tíži, že učinil to či ono podání, přičemž by de facto odpovídal za správnost vydaného stavebního souhlasu. Takovýto výklad je nezákonný, protiústavní a neudržitelný. Žalobce si je vědom toho, že je-li žádost o vydání souhlasu s provedením ohlášené stavby neúplná, je stavební úřad oprávněn podání navrhovatele v souladu s ustanovení 105 odst. 4 zákona. č. 186/2006 Sb., stavebního zákona, odložit, přičemž usnesení o odložení je povinen stavebníkovi zaslat spolu s poučením o správném postupu (včetně doložení souhlasných stanovisek správních orgánů). Stavební úřad však vycházel s podkladů předložených žalobcem bez toho, aby žalobce byť neformálně vyzval k doplnění podkladů pro rozhodnutí. Žalobce byl proto po vydání souhlasu s ohlášenou stavbou v dobré víře, že jeho podání obsahovalo všechny zákonem stanovené náležitosti. Žalobce současně poukazuje na to, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný se s námitkou žalobce o tom, že pro oplocení pozemků včetně umístění posuvných vrat na pozemku p.č. 1387 měl platný souhlas stavebního úřadu, a že je třeba chránit dobrou víru

adresáta tohoto stavebního souhlasu, vypořádaly nedostatečně, čímž v obou řízeních založily procesní vadu, spočívající v nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti obou rozhodnutích správních orgánů, neboť správní orgány se s touto žalobní námitkou nevypořádaly přezkoumatelným způsobem. Současně žalobce dále poukazuje na to, že platný souhlas s provedením ohlášené stavby byl doručen i obci Chyše, přičemž s výroku vydaného stavebního souhlasu, je evidentní, že je povoleno i oplocení - umístění posuvných vrat na pozemku p.č. 1387. V takovém případě, pokud bylo Město Chyše toho názoru, že jako silniční správní úřad nevydal v dané věci závazné stanovisko ke všem pozemkům, měl sám podat podnět k zahájení přezkumného řízení. Tato povinnost dotčeného orgánu je zakotvena v ustanovení § 136 odst. 4 správního řádu. Dle názoru žalobce je toto právo nutné chápat jako vyjádření veřejnoprávní povinnosti dotčeného orgánu podat podnět k přezkumnému řízení vždy, když pro to shledá zákonné důvody. Uvedený závěr vynikne o to absurdněji, neboť je to ten samý orgán, který následně jako místně příslušný silniční správní orgán I. stupně vydává rozhodnutí o povinnosti žalobce odstranit posuvná vrata z pozemku p.č. 1387. V odůvodnění tohoto rozhodnutí sám poukazuje na to, že k umístění překážky na pozemní komunikaci p.č. 1387 nevydal jako silniční správní úřad své závazné stanovisko, přičemž je zcela evidentní, že se tak dovolává vlastního pochybení a dle názoru žalobce je tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť v souladu s ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen chránit práva nabytá v dobré víře, což se v dané věci evidentně nestalo. Na základě výše uvedeného je žalobce názoru, že žalovaný a správní orgán I. stupně se s námitkou žalobce o existenci platného souhlasu stavebního úřadu s provedením ohlášené stavby, zahrnující i vybudování posuvných vrat jako součástí oplocení na pozemku p.č.1387 vůbec nevypořádali, čímž řízení zatížily vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Jak správní orgán I. stupně tak, žalovaný pouze poukazuje na to, že místně příslušný silniční správní úřad Město Chyše nevydal své stanovisko k „oplocení“ pozemku p.č.1387, čímž se v zásadě dovolává vlastního pochybení, neboť vydaný souhlas s provedením ohlášené stavby měl k dispozici a z úřední povinnosti měl podat podnět k zahájení přezkumného řízení. Správní orgány jsou dle názoru žalobce povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit a jsou povinny též vysvětlit, proč se s určitou námitkou žalobce řízení nezabývaly. Správní orgány obou stupňů vypořádaly se s námitkou žalobce o existenci pravomocného souhlasu s ohlášenou stavbou a ochranou dobré víry žalobce nedostatečně, neboť pouhé konstatování, že místně příslušný správní úřad nedal souhlas s umístěním posuvných vrat na pozemku p.č. 1387 neodpovídá na otázku, zda žalobce byl či nebyl v dobré víře v platný souhlas s ohlášenou stavbou oplocení. Správní orgán I. stupně a žalovaný se s námitkou existence pravomocného souhlasu s umístěním posuvných vrat a s námitkou ochrany dobré víry vůbec nevypořádal a rozhodnutí odvolacího orgánu a správního orgánu I. stupně je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné a nezákonné. Navíc je nutné zdůraznit to, že silniční správní úřad není kompetentní k nařízení k odstranění stavby, která je postavena v souladu s platným ohlášením stavby, které dávno předcházelo deklaratornímu rozhodnutí o existenci veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č. 1387. Žalobce poukazuje na skutečnost, že správní rozhodnutí, resp. správní akty si nesmějí vzájemně odporovat, a to navíc za situace, kdy deklaratorní rozhodnutí vydal správní orgán místně nepříslušný pro vydání takového rozhodnutí. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání žalobce stejně jako v usnesení o zastavení přezkumného řízení zahájeného z podnětu navrhovatelky porušil ústavní princip proporcionality. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání se odvolací orgán opět nedostatečně vypořádal poměrem mezi ochranou práv nabytých v dobré víře nezákonným deklaratorním

rozhodnutím a hrozící újmou, která vzniká odpůrci pouhým odkazem na pravomocné deklaratorní rozhodnutí o existenci veřejně přístupné komunikace a ochranu dobré víry navrhovatelky. Odvolací orgán nedostatečně zdůvodnil, proč upřednostnil ochranu práv nabytých v dobré víře údajně svědčící navrhovatelce před ochranou práv nabytých v dobré víře žalobcem vycházejících z vydaného platného souhlasu stavebního úřadu s provedením ohlášení stavby, včetně osazení posuvných vrat na pozemku p.č.1387 ve vlastnictví žalobce.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal, že znovu poukazuje na to, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí (stejně jako správní orgán při vydání deklaratorního rozhodnutí o existenci veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č.1387) neprokázal nutnou komunikační potřebu, která je základním předpokladem pro vydání rozhodnutí o existenci veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č.1387. Samotná skutečnost, že komunikace je asfaltová, vypovídá zejména o tom, že její vlastník řádně pečuje o svůj majetek, nikoliv o tom, že slouží ke spojení nemovitostí i jiných vlastníků. Tento závěr žalovaného je tedy absurdní. Správní orgán vydávající deklaratorní rozhodnutí o existenci veřejně přístupné komunikace údajně vycházel z vlastní znalosti historie místa. Žalobce je toho názoru, že pokud by správní orgán ze znalosti historie místa skutečně vycházel, nemohl by dospět k závěru o existenci veřejně přístupné komunikace, kterou učinil. Předmětná komunikace vždy sloužila pouze hospodářským účelům právního předchůdce žalobce Státního statku n.p. Žlutice. Všechny okolní polnosti byly ve vlastnictví tohoto subjektu a z tohoto důvodu nikdy nesloužila k obecnímu užívání, ale k zajištění hospodářských potřeb právního předchůdce žalobce. Není vinou žalobce, že stát při privatizaci Státního statku n.p. Žlutice zvolil velmi nešťastný variantu. Na základě požadavku tehdejší odborové organizace Státního statku došlo k samostatné privatizaci bytového fondu. Do tohoto bytového fondu, který stát privatizoval samostatně jako součást bytového fondu právního předchůdce žalobce, byla bohužel zahrnuta i nemovitost v současné době ve vlastnictví navrhovatelky, která tvořila jinak nedílnou součást hospodářského areálu, který žalobce zprivatizoval na základě smlouvy o převodu části podniku, bohužel bez této nemovitosti. Pokud by správní orgán rozhodující o existenci veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č.1387 skutečně vycházel ze znalosti historie místa, pak by musel dospět k úplně jinému závěru, než jaké učinil ve svém rozhodnutí. Samotná změna společenských poměrů a s ní spojená privatizace státního majetku nemůže sama o sobě vyvolat vznik veřejně přístupné komunikace na tomto pozemku. Správní orgán, který rozhodoval o existenci veřejně přístupné komunikace na tomto pozemku, vůbec neučinil žádná skutková zjištění, zda k nemovitosti ve vlastnictví navrhovatelky existuje i jiná přístupová komunikace. Současně vůbec nevzal v úvahu, že deklaratorní rozhodnutí zakládá právo na obecné užívání, které je možné dle správní teorie definovat jako užívání všeobecně přístupných statků předem neomezenému okruhu uživatelů, což žalobce nemůže připustit. Žalobce má právo na ochranu svého majetku a rozhodnutí o odstranění posuvných vrat tak zakládá právo každého se v areálu pohybovat v kteroukoliv denní i noční dobu. Komunikační alternativou k rozhodnutí o existenci veřejně přístupné komunikace může být i dohoda a stanovení podmínek, za kterých mohou konkrétní osoby komunikaci užívat, což z obsahu spisu v předcházejících řízeních žalobce ve vztahu k navrhovatelce učinil. Správní orgán I. stupně a žalovaný tyto skutečnosti vůbec nevzal v úvahu a vůbec se s touto námitkou žalobce nevypořádal. Odvolací orgán ve svém odůvodnění poukazuje na to, že komunikace na pozemku p.č. 1387 zajišťuje nezbytnou komunikační potřebu k nemovitostem ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR. Tento závěr považuje žalobce za absurdní, neboť Pozemkový fond,

potažmo stát je vlastníkem mnoha polností s mnoha přístupovými komunikacemi v katastrálním území obce Chyše a v bezprostředním okolí žalobcova areálu, kterým si může zajistit přístup ke svému majetku. Současně je nutné poukázat na to, že žalobce ve smlouvě o prodeji podniku, na základě které nabyl hospodářský areál do svého vlastnictví, se vůči převodci nezavázal a ani nezatížil svůj majetek žádným věcným břemenem. Deklaratorní rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného je nezákonné a protiústavní, neboť zakládá výraznou nerovnováhu v právech a povinnostech žalobce a na druhé straně každého subjektu, který bude mít právo tuto komunikaci používat. Toto deklaratorní rozhodnutí je navíc nezákonné, resp. nicotné, vtom směru, že je vydal správní orgán, který vůbec nebyl kompetentní k rozhodnutí ve věci, neboť měl postoupit věc příslušnému silničnímu správnímu orgánu v Chyších.

III.

Vyjádření žalovaného.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že deklaratorní rozhodnutí nabylo právní moci v souladu s ustanovením § 83 odst. 1 správního řádu po 15 dnech ode dne jeho oznámení, tedy dne 30.08.2010, a žalobce proti deklaratornímu rozhodnutí skutečně nepodal odvolání. Úkon, kdy paní J. ponechala na krajském úřadě bez bližšího vysvětlení nebo zdůvodnění deklaratorní rozhodnutí, oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání vydané Městským úřadem Žlutice pod č.j. 3793/10/VPr dne 15.09.2010 a kopii katastrální mapy s vyznačeným pozemkem p.č. 1387, a který považoval žalovaný za podnět k provedení přezkumného řízení ve smyslu ustanovení § 94 odst. 1 správního řádu, se udál dne 27.9.2010. Žalovaný usnesením ze dne 16.2.2011, č.j. 3351/DS/10-4, zahájil přezkumné řízení ve věci pravomocného deklaratorního rozhodnutí. Následně usnesením ze dne 17.02.2011, č.j.: 3351/DS/10-5, poznamenaným do spisu přezkumné řízení zastavil, o čemž byli účastníci řízení vyrozuměni přípisem ze dne 16.2.2011. Teprve dne 29. 8.2011 obdržel žalovaný podnět žalobce k zahájení přezkumného řízení ve vztahu k usnesení o zastavení přezkumného řízení č.j.: 3351/DS/10-6 (pozn. žalovaného, správně má být č.j.: 3351/DS/11-5) ze dne 17.02.2011. Dne 27.09.2010 se skutečně na krajský úřad dostavila paní J. a ponechala zde bez bližšího vysvětlení nebo zdůvodnění deklaratorní rozhodnutí, oznámení o zahájení řízení a pozvání k ústnímu jednání vydané Městským úřadem Žlutice pod č.j. 3793/10/VPr dne 15.09.2010 a kopii katastrální mapy s vyznačeným pozemkem p.č. 1387. Krajský úřad považoval úkon paní J. za podnět k provedení přezkumného řízení ve smyslu ustanovení § 94 odst. 1 správního řádu. Paní J. byla účastníkem řízení, ve kterém bylo vydáno uvedené deklaratorní rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 30.8.2010. Po zahájení přezkumného řízení došel žalovaný k závěru, že ačkoliv deklaratorní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu), ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu a přezkumné řízení usnesením č.j.: 3351/DS/10-5 ze dne 17.2.2011 poznamenaným do spisu zastavil. Újmu žalovaný spatřoval zejména v možném zamezení jediného přístupu a příjezdu k rodinnému domu na st.pč. 433 v k.ú. Chyše ve vlastnictví paní J., jenž obývá se svým manželem a také k nemovitostem

dalších vlastníků (na pozemku p.č. se nachází jediná přístupová cesta k nemovitostem ve vlastnictví paní J., ke kterým je zřízeno bezúplatné věcné břemeno užívání, dále k pozemku p.č. 1546 v k.ú. Chyšě ve vlastnictví pana I.Č. a k dalším nemovitostem Pozemkového fondu ČR). Dle názoru žalovaného lze realizovat oplocení pozemků č. 750/2 a 750/3 tak, aby komunikace na p.p.č. 1387 (vše v k.ú. Chyšě) zůstala přístupná a zároveň majetek žalobce byl dostatečně ochráněn. Veřejný zájem spatřuje žalovaný v zachování jediného přístupu výše uvedených vlastníků po komunikaci na p.č. 1387 k jejich nemovitostem. Podaná žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2011, č.j.: 3048/DS/11-4, ale námitky žalobce směřují proti postupu žalovaného a správních orgánů I. stupně v řízeních předcházejících vydání rozhodnutí žalovaného. Žalovaný i správní orgán I. stupně ve správních řízeních jimi vedenými vycházeli z pravomocného deklaratorního rozhodnutí, kterým byla deklarována existence veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č. 1387 v obci a k.ú. Chyšě. Deklaratorní rozhodnutí nebylo zrušeno a správní orgány jsou jím vázány. Dále žalovaný vycházel z ustanovení § 29 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, kdy na vozovkách, dopravních ostrůvcích a krajnicích dálnice, silnice a místní komunikace mohou být umístěny pouze dopravní značky a zařízení kromě zábradlí, zrcadel a hlásek; ostatní předměty tvoří pevnou překážku. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.11.2007, č.j. 6 Ans 2/2007-128, přestože zákon o pozemních komunikacích definuje pevné překážky ve vztahu k dálnicím, silnicím a místním komunikacím, má tato úprava širší platnost a lze proto v mezích ustanovení § 29 odst. 3 zákona nařídit odstranění překážek i z veřejně přístupné účelové komunikace. Toto řízení je navíc možné zahájit nejen z moci úřední, ale i na návrh uživatele pozemní komunikace, který tvrdí, že byl umístěním překážky dotčen na svých právech. Musí se však jednat o takového uživatele, který cestu používá pravidelně z naléhavé komunikační potřeby, protože komunikace zajišťuje přístup k jeho nemovitosti nebo umožňuje určitý způsob využití této nemovitosti. Přístup uživatele k nemovitosti, ve které má uživatel trvalý pobyt, je dle názoru žalovaného naléhavá komunikační potřeba. Dle ustanovení § 29 odst. 3 pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka. Žalobce mohl podat odvolání do deklaratorního rozhodnutí, ze kterého se pak dle jeho názoru odvíjejí všechna procesní a hmotněprávní pochybení ze strany správních orgánů v řízeních z něho vycházejících. Žalobce měl také možnost podat podnět k zahájení přezkumného řízení před tím, než provedla tento úkon paní J. Teprve dne 29.08.2011 podal žalobce podnět žalovanému k zahájení přezkumného řízení ve vztahu k usnesení o zastavení přezkumného řízení č.j.: 3351/DS/10-6 (pozn. žalovaného, správně má být č.j.: 3351/DS/11-5) ze dne 17.2.2011. Správní orgány v tomto případě musí vycházet z pravomocného deklaratorního rozhodnutí, kterým jsou vázány při svém rozhodování.

Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že podaná žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného č.j.: 3048/DS/11-4 ze dne 15.12.2011, ale námitky žalobce opakovaně směřují proti postupu žalovaného a správních orgánů I. stupně v řízeních předcházejících vydání rozhodnutí žalovaného. Žalovaný i správní orgán I. stupně ve správních řízeních jimi vedenými vycházeli z pravomocného deklaratorního rozhodnutí, kterým byla deklarována existence veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č. 1387 v obci a k.ú. Chyšě. Deklaratorní rozhodnutí nebylo zrušeno a správní orgány jsou jím vázány. Dne 29.8.2011 byl

doručen do centrální podatelny krajského úřadu podnět žalobce označený jako „Podnět odpůrce k zahájení přezkumného řízení ve vztahu k usnesení o zastavení přezkumného řízení pod č.j.: 3351/DS/10-6 ze dne 17.02.2011“ datovaný dne 25.8.2011. V uvedeném podnětu žalobce navrhoval, aby Ministerstvo dopravy usnesení krajského úřadu o zastavení přezkumného řízení č.j. 3351/DS/10-6 ze dne 17.2.2011 změnilo, popřípadě zrušilo a věc vrátilo správnímu orgánu, který napadené usnesení vydal. Dále odpůrce navrhuje, aby Ministerstvo dopravy přezkoumalo předcházející pravomocné deklaratorní rozhodnutí, kterým rozhodl, že pozemní komunikace na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyšě je veřejně přístupnou účelovou komunikací od 60. let minulého století do dnešního dne, přičemž v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví Ministerstvo dopravy právní názor, jímž bude správní orgán vázán při novém projednávání věci. Spis žalovaného č.j. 3351/DS/10 byl dne 16.09.2011 předložen Ministerstvu dopravy k přezkumnému řízení. Dne 22.9.2011 Ministerstvo dopravy vrátilo uvedený spis žalovanému k doplnění o listiny všech správních orgánů, které se podílely na řešení věci a o vyjádření krajského úřadu k jednotlivým částem podnětu právního zástupce právnické osoby Statek Chyšě Genetic export spol. s r.o. Přípisem doručeným Městskému úřadu Žlutice dne 29.09.2011 si žalovaný vyžádal originály kompletního spisového materiálu vedeného pod č.j. 3278/10/VPr. Po opakované žádosti obdržel žalovaný dne požadované originály kompletního spisového materiálu č.j.: 3278/10/VPr, které pak společně se svým spisem č.j.: 3351/DS/10 a vyjádřením k jednotlivým částem podnětu žalobce odeslal dne 8.11.2011 na Ministerstvo dopravy. Dne 28.11.2011 byl krajskému úřadu doručen přípis Ministerstva dopravy ze dne 22.11.2011 adresovaný právnímu zástupce žalobce. Ministerstvo dopravy, došlo k závěru, že nebude zahajovat přezkumné řízení a sdělilo důvody svého postupu: „Přezkumnému řízení ve věci usnesení, které nabylo právní moci dne 24.2.2011, nebrání žádná lhůta stanovená § 96 odst. 1 správního řádu. Přesto se jím ministerstvo nebude zabývat, neboť tento postup se jeví jako neekonomický. I kdyby byl učiněn závěr, že usnesení krajského úřadu je nezákonné a bylo zrušeno ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 správního řádu a věc vrácena zpět krajskému úřadu, nezbývalo by tomuto úřadu nic jiného než postupovat podle § 97 odst. 2 správního řádu a přezkumné řízení zastavit, neboť rozhodnutí městského úřadu (poznámka krajského úřadu: deklaratorní rozhodnutí) nabylo právní moci dne 30.08.2010 a dne 30.11.2011 uplyne lhůta pro 15 měsíců, kdy je možné vydat rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení. S ohledem na skutečnost, že by ministerstvo event. vydávalo rozhodnutí dle § 98 správního řádu, proti němuž je přípustné podat rozklad, uběhla by zcela jistě lhůta 15 měsíců, a to ještě před právní mocí rozhodnutí ministerstva. Z těchto důvodů se tedy ministerstvo nezabývalo věcnými důvody uvedeným ve Vašem podnětu.“

Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že podaná žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného č.j.: 3048/DS/11-4 ze dne 15.12.2011, ale námitky žalobce opakovaně směřují proti postupu žalovaného a správního orgánu I. stupně v řízeních předcházejících vydání rozhodnutí žalovaného. Žalovaný i správní orgán I. stupně ve správních řízeních jimi vedenými vycházeli z pravomocného deklaratorního rozhodnutí, kterým byla deklarována existence veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č. 1387 v obci a k.ú. Chyšě. Deklaratorní rozhodnutí nebylo zrušeno a správní orgány jsou jím vázány. Žalobce ve své žádosti ze dne 03.6.2008 žádal o vyjádření ke stavbě plotu, který měl být umístěn na pozemkových parcelách č. 750/2 a 750/3 v k.ú. Chyšě. Pozemek p.č. 1387 v k.ú. Chyšě nebyl v uvedené žalobcově žádosti vůbec zmiňován. Město Chyšě dalo svým vyjádření ze dne

03.6.2008 souhlas se stavbou plotu na parcelách p.č. 750/2 a 750/3, a tedy nikoliv na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyše. Jak je patrné z listin ve spisu žádost odpůrce a souhlas Města Chyše se nevztahovaly k pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyše. Městský úřad v Chyších, jako silniční správní úřad, tedy nedal souhlas ke stavbě oplocení přes pozemek p.č. 1387 v k.ú. Chyše. Z neznámých důvodů potom souhlas s provedením ohlášené stavby ze dne 12..9.2008 vydaný stavebním úřadem zahrnuje oplocení pozemků 750/2, 750/2 a 1387 v k.ú. Chyše, ačkoliv pozemek p.č. 1387 nebyl v žalobcově žádosti vůbec zmiňován a ani město Chyše nedalo souhlas se stavbou plotu na pozemku p.č. 1387. Žalobce si musel být vědom, že stavbou posuvných vrat na pozemku p.č. 1387 znemožní nebo přinejmenším zhorší jediný přístup a příjezd k rodinnému domu na st.p.č. 433 v k.ú. Chyše ve vlastnictví paní Janovské, jenž obývá se svým manželem a také k pozemku p.č. 1546 v k.ú. Chyše ve vlastnictví pana I.Č. a k dalším nemovitostem ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR. Dle názoru žalovaného bylo možné realizovat oplocení pozemků p.č. 750/2 a 750/3 tak, aby komunikace na p.p.č. 1387 vše v k.ú. Chyše zůstala přístupná a zároveň majetek žalobce byl dostatečně ochráněn. Také žalovaný se domnívá, že stavební úřad při vydání souhlasu s provedením ohlášené stavby měl posoudit, které správní orgány se k ohlášené stavbě mají vyjádřit nebo poskytnout závazná stanoviska. Deklaratorní rozhodnutí, kterým správní orgán deklaroval, že pozemní komunikace na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyše je veřejně přístupnou účelovou komunikací od 60. let minulého století do dnešního dne je pravomocné. Uvedené deklaratorní rozhodnutí nebylo zrušeno nadřízeným orgánem ani správním soudem, a tudíž v řízení vedeném správním orgánem I. stupně o odstranění překážky z veřejně přístupné účelové komunikace na p.p.č. 1387 v k.ú. Chyše jím byl správní orgán vázán. V katastru nemovitostí je pozemek p.č. 1387 v k.ú. Chyše evidován jako ostatní plocha se způsobem využití ostatní komunikace Dle názoru žalovaného měl si stavební úřad pro vydání souhlasu s ohlášenou stavbou pod č.j. 2435/08/Vpr ze dne 12.9.2008 vyžádat vyjádření příslušného silničního správního úřadu. Pokud by tak stavební úřad učinil, příslušný silniční správní úřad by se z úřední povinnosti zabýval posouzením předběžné otázky, zda předmětná účelová komunikace na p.p.č. 1387 v k.ú. Chyše je či není veřejně přístupná. Podaná žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného č.j.: 3048/DS/11-4 ze dne 15.12.2011, ale námitky žalobce opakovaně směřují proti postupu žalovaného a správního orgánu I. stupně v řízeních předcházejících vydání rozhodnutí žalovaného. Žalovaný i správní orgán I. stupně ve správních řízeních jimi vedenými vycházeli z pravomocného deklaratorního rozhodnutí, kterým byla deklarována existence veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č. 1387 v obci a k.ú. Chyše. Deklaratorní rozhodnutí nebylo zrušeno a správní orgány jsou jím vázány. Silniční správní úřad skutečně není kompetentní k nařízení odstranění stavby, ale může dle ustanovení § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích nařídit odstranění pevné překážky, na jejíž umístění nebylo vydáno povolení, ve stanovené lhůtě. Dle ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Deklaratorní rozhodnutí sice vydal správní orgán místně nepřislušný, ale jako silniční správní úřad, tedy věcně příslušný. Žalovaný spatřoval újmu zejména v možném zamezení jediného přístupu a příjezdu k rodinnému domu na st.p.č. 433 v k.ú. Chyše ve vlastnictví paní J., jenž obývá se svým manželem a také k nemovitostem dalších vlastníků (na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyše se nachází jediná přístupová cesta k nemovitostem ve vlastnictví paní J., ke kterým je zřízeno bezúplatné věcné břemeno užívání,

dále k pozemku p.č. 1546 v k.ú. Chyšě ve vlastnictví pana Ivo Černohorského a k dalším nemovitostem ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR). Dle názoru žalovaného bylo možné realizovat oplocení pozemků p.č. 750/2 a 750/3 tak, aby komunikace na p.p.č. 1387 vše v k.ú. Chyšě zůstala přístupná a zároveň majetek žalobce by dostatečně ochráněn.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyšě se nachází jediná přístupová cesta k nemovitostem ve vlastnictví paní J., ke kterým je zřízeno bezúplatné věcné břemeno užívání, k pozemku p.č. 1546 v k.ú. Chyšě ve vlastnictví pana Ivo Černohorského a k dalším nemovitostem ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR. Přístup uživatele k nemovitosti, ve které má uživatel trvalý pobyt, je dle názoru žalovaného jednoznačně nutná komunikační potřeba ve smyslu znaku účelové komunikace. Není rozhodné, zda povrch účelové komunikace je zpevněný nebo nezpevněný, ale zda jsou naplněny znaky účelové komunikace. Skutečnost, že komunikace je asfaltová, bere žalovaný za konstatování současného stavu. Žalovanému v této chvíli nepřísluší hodnotit rozhodnutí správního orgánu, který vydal deklaratorní rozhodnutí. Žalovaný souhlasí s tím že komunikace na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyšě zajišťovala hospodářské potřeby právního předchůdce žalobce a v současnosti zajišťuje hospodářské potřeby žalobce, ale rovněž zajišťuje jediný přístup a příjezd po navazujícím mostě přes železniční trať a po komunikaci na p.p.č. 1386/1 v k.ú. Chyšě ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR, k nemovitostem ve vlastnictví paní J., ke kterým je zřízeno bezúplatné věcné břemeno užívání, dále k pozemku p.č. 1546 v k.ú. Chyšě ve vlastnictví pana I.Č. a k dalším nemovitostem ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR a k polím ve vlastnictví odpůrce. Dle názoru žalovaného mohli jak žalobce, tak i paní J., s ohledem na znalost místa a podmínek, současné situaci předejít. Žalovaný netvrdí, že samotná změna společenských poměrů a s ní spojená privatizace státního majetku může sama o sobě vyvolat vznik veřejně přístupné komunikace na tomto pozemku. Jak je patrné ze spisů je k nemovitostem ve vlastnictví paní J., ke kterým je zřízeno bezúplatné věcné břemeno užívání, dále k pozemku p.č. 1546 v k.ú. Chyšě ve vlastnictví pana I.Č. a k dalším nemovitostem ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR, jediný možný přístup a příjezd, a to po veřejně přístupné účelové komunikaci na p.p.č. 1387 v k.ú. Chyšě ve vlastnictví žalobce a následně po navazujícím mostě přes železniční trať a komunikaci na p.p.č. 1386/1 v k.ú. Chyšě ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR. Jiný přístup a příjezd po komunikaci na p.p.č. 750/6 ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR a následně po stavební parcele č. 343 ve vlastnictví žalobce, byl stavební činností žalobce znemožněn. Komunikační alternativou může být dle názoru žalovaného pouze reálná existence jiné cesty a nikoliv stanovení podmínek, za kterých mohou konkrétní osoby komunikaci na pozemku p.č. 1387 používat, což by dle názoru žalovaného spíše nasvědčovalo věcnému břemeni. Žalovaný ve svém odůvodnění poukazuje na to, že komunikace na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyšě se nachází jediná přístupová cesta k nemovitostem ve vlastnictví paní J., ke kterým je zřízeno bezúplatné věcné břemeno užívání, dále k pozemku p.č. 1546 v k.ú. Chyšě ve vlastnictví pana I.Č. a k dalším nemovitostem ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR, tedy nikoliv pouze k nemovitostem ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR, ke kterým je, jak tvrdí žalobce, mnoho přístupových komunikací v katastrálním území obce Chyšě. Žalovaný a ani správní orgán I. stupně nikdy netvrdili, že majetek žalobce je zatížen věcným břemenem. Žalovaný ve svém odůvodnění poukazuje na to, že komunikace na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyšě se nachází jediná přístupová cesta k nemovitostem ve vlastnictví paní Janovské, ke kterým je zřízeno bezúplatné věcné břemeno užívání, dále k pozemku p.č. 1546 v k.ú. Chyšě ve vlastnictví pana

I.Č. a k dalším nemovitostem ve vlastnictví Pozemkového fondu ČR. Dle ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Deklaratorní rozhodnutí sice vydal správní orgán místně nepříslušný, ale jako silniční správní úřad, tedy věcně příslušný. Dle ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu je nicotné dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního. Deklaratorní rozhodnutí nebylo zrušeno a je pravomocné a správní orgány jsou jím vázány.

IV.

Replika žalobce.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že je mu v předcházejících řízeních neustále vytýkáno, že proti deklaratornímu rozhodnutí Městského úřadu ve Žluticích č.j.: 3278/110/VP ze dne 11.08.2010 o existenci veřejně přístupné komunikace na pozemku p.č. 1387 ve vlastnictví žalobce nepodal včas řádný opravný prostředek a vzhledem k této skutečnosti je toto zásadní rozhodnutí pravomocné. Veškerá argumentace žalovaného potom v zásadě spočívá vtom, že na toto pravomocné rozhodnutí odkazuje bez jakéhokoli bližšího odůvodnění. Žalobce znovu zdůrazňuje, že proti tomuto deklaratornímu rozhodnutí podala mimořádný opravný prostředek sama paní J., osoba zúčastněná na řízení, a ačkoliv správní orgán shledal v tomto rozhodnutí zásadní pochybení, rozhodl o zastavení řízení s odůvodněním, že újma, která by paní J. vznikla zrušením nebo změnou tohoto rozhodnutí, by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla druhému účastníkovi řízení nebo k veřejnému zájmu. Z těchto důvodů v souladu s ustanovením § 94 odst. 4 správního řádu řízení správní orgán zastavil. Je tak zřejmé, že proti deklaratornímu rozhodnutí opravný prostředek podán byl, přičemž žalobce je toho názoru, že duplicitní návrh žalobce by byl správním orgánem posouzen stejným způsobem. Žalobce konstatoval, že si dovoluje poukázat na to, že ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu výslovně stanoví, že nepoměr mezi ochranou práva účastníka nabytého v dobré víře a hrozící újmou jinému účastníkovi nebo veřejným zájmem musí být zjevný. S vysvětlením a odůvodněním zákonem. Žalovaný má v odůvodnění zjevnosti nepoměrů na mysli patrně skutečnost, že přes pozemek p.č. 1387 ve vlastnictví žalobce vede pozemní komunikace, která umožňuje a zjednodušuje přístup k nemovitostem ve vlastnictví třech požadované „zjevnosti nepoměrů“ mezi účastníky řízení se žalovaný vypořádal zcela nedostatečně, respektive nijak. Žalovaný má v odůvodnění zjevnosti nepoměrů na mysli patrně skutečnost, že pozemek p.č. 1387 ve vlastnictví žalobce vede pozemní komunikace, která umožňuje a zjednodušuje přístup k nemovitostem ve vlastnictví třech subjektů, a to Pozemkového fondu ČR, pana Č. a paní J. Žalobce znovu zdůrazňuje, že Pozemkový fond ČR má zajištěn přístup k pozemkům ve svém vlastnictví přes své vlastní pozemky a samotná skutečnost, že pozemní komunikace na pozemku ve vlastnictví žalobce je nejkratší, nemůže vést k závěru, že pro tento subjekt zajišťuje jedinou možnou komunikační alternativu. Žalobce v této souvislosti poukazuje na nálezy Ústavního soudu sp.zn. II ÚS 268/06 ze dne 9.1.2008. ze kterého mimo jiné vyplývá, že existuje-li jiná alternativa přístupu, nepostačuje k prohlášení za veřejnou pozemní komunikaci jen zjištění, že posuzovaná cesta je

užívána veřejností ke zkrácení cesty. Žalobce v řízení, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, poukazoval na to, že paní J. nebrání ve využívání pozemní komunikace, ale pouze žádá, aby tato respektovala pracovní činnost ve výrobním areálu žalobce a uzamykala posuvnou automatickou bránu, přičemž klíče k této bráně jí neustále nabízí a nabízí k dispozici, jinak řečeno za splnění těchto podmínek nemá s využíváním pozemní komunikace paní J. žádných výhrad. Současně si žalobce dovoluje připomenout, že již v předcházejících řízeních poukazoval na to, že přístup ke svým nemovitostem má paní J. zajištěn po pozemní komunikaci p.č. 750/6, ostatní komunikace ve vlastnictví Pozemkového fondu České republiky, která vede po pozemku mimo výrobní areál žalobce. Samotná skutečnost, že tato komunikace je kamenitá a nikoliv asfaltová a že její vlastník nezajišťuje její údržbu, nic nemění na skutečnosti, že jí může využívat a že pozemní komunikace na pozemku p.č. 1387 nezajišťuje jedinou možnou komunikační potřebu paní J. Zde uvedené současně vyvrací argumentaci žalovaného, že Pozemkový fond ČR má zajištěn přístup ke svým pozemkům pouze přes pozemek p.č. 1387 ve vlastnictví žalobce. Jelikož přístup k nemovitostem ve vlastnictví výše uvedených subjektů přes pozemní komunikaci na pozemku p.č. 1387 nezajišťuje jedinou možnou komunikační alternativu, což je nezbytný znak požadovaný Ústavním soudem pro zjištění, že se jedná o veřejně přístupnou pozemní komunikaci ve smyslu zákona o pozemních komunikacích, není pozemní komunikace na pozemku p.č. 1387 veřejně přístupnou bez ohledu na existenci deklaratorního rozhodnutí Městského úřadu v Chyších ze dne 11.8.2010. Žalobce dále konstatoval, že připomíná, že v podaném odvolání a v řízení před správním orgánem prvního stupně vždy argumentoval tím, že pozemky p.č. 750/2, 750/3 a 1387, jejichž je vlastníkem, opлотil na základě souhlasu s provedením ohlášené stavby č.j.: 2435/08/VPr ze dne 12.9.2008, který je taktéž platný a má podobné účinky jako pravomocné správní rozhodnutí. K ohlášené stavbě se vyjadřoval taktéž Obecní úřad v Chyších, který však dle vyjádření jak správního orgánu I. stupně, tak odvolacího orgánu, dal pouze souhlas k oplocení pozemků 750/2 a 750/3, nikoliv k oplocení pozemku p.č. 1387, na kterém jsou umístěna posuvná vrata. Je nespornou skutečností, že k oplocení pozemku 750/2 a 750/3 a oplocení pozemku p.č. 1387 – umístění posuvných vrat, dal stavební úřad pravomocný souhlas, a je rovněž nespornou skutečností, že s tímto pravomocným souhlasem byla Obec Chyše, jako věcně a místně příslušný silničně správní orgán, seznámena. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného a z jeho vyjádření k podané žalobě je zcela zřejmé, že se žalovaný doposud nevypořádal s ochranou práv nabytých v dobré víře žalobce, neboť k umístění vrat – oplocení pozemku p.č. 1387 má „pravomocně“ vydaný souhlas stavebního úřadu. Pouhé tvrzení žalovaného ve vyjádření k podané žalobě (str.12) „že si musel být vědom, že stavbou posuvných vrat na pozemku p.č. 1387 znemožní nebo přinejmenším zhorší jediný přístup k nemovitostem“ „také žalovaný se domnívá, že stavební úřad při vydání souhlasu s provedením stavby měl posoudit, které správní orgány se k ohlášené stavbě mají vyjádřit nebo poskytnou závazná stanoviska“, nelze v žádném případě chápat jako náležité odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného a z jeho vyjádření k žalobě nadále implicitně vyplývá, že na žadatele o vydání souhlasu s ohlášením stavby je kladen požadavek, že to je žadatel, který odpovídá za to, že vydaný pravomocný souhlas s ohlášením stavby je správný, či nikoliv. Takovýto výklad je nezákonný a neudržitelný. Žalobce tak nadále považuje za zásadní, že žalovaný se s námitkou ohledně existence vydaného pravomocného souhlasu ve smyslu stavebního zákona a s potřebou ochrany jeho práv nabytých v dobré víře nevypořádal přezkoumatelným způsobem, čímž řízení zatížil vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

V.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal důvodným první ani druhý žalobní bod.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17.2.2011, č.j. 3351/DS/10-5, bylo rozhodnuto takto: *„Podle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu se přezkumné řízení ve věci pravomocného rozhodnutí Městského úřadu Žlutice, č.j. 3278/10/VPr, ze dne 11.8.2010, ve věci vydání deklaratorního rozhodnutí o existenci účelové komunikace na pozemku p.č. 1387 v katastrálním území Chyšce zastavuje z důvodu zjištění, že ačkoli bylo rozhodnutí vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která by vznikla jinému účastníkovi nebo ve veřejném zájmu“.*

Ministerstvo dopravy ve sdělení ze dne 22.11.2011, č.j. 532/2011-910-STSP/4, ve věci podnětu žalobce *„k provedení přezkumného řízení ve věci usnesení krajského úřadu č.j. 3351/DS/10-6 ze dne 17.2.2011“* adresovaném žalobci krom jiného uvedlo: *„Přezkumné řízení ve věci usnesení, které nabylo právní moci dne 24.2.2011, nebrání žádná lhůta stanovená § 96 odst. 1 správního řádu. Přesto se jím ministerstvo nebude zabývat, neboť tento postup se jeví jako neekonomický. I kdyby byl učiněn závěr, že usnesení krajského úřadu je nezákonné a bylo zrušeno ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 správního řádu a věc vrácena zpět krajskému úřadu, nezbyvalo by tomuto úřadu nic jiného než postupovat podle § 97 odst. 2 správního řádu a přezkumné řízení zastavit, neboť rozhodnutí městského úřadu nabylo právní moci dne 30.8.2010 a 30.11.2011 uplyne lhůta pro 15 měsíců, kdy je možné vydat rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení. S ohledem na skutečnost, že by ministerstvo event. vydávalo rozhodnutí dle § 98 správního řádu, proti němuž je přípustné podat rozklad, uběhla by zcela jistě lhůta 15 měsíců, a to ještě před právní mocí rozhodnutí ministerstva. Z těchto důvodů se tedy ministerstvo nezabývalo věcnými důvody uvedenými ve Vašem podnětu“.*

Vzhledem k tomu, že předmětem nyní souzené věci nejsou rozhodnutí žalovaného ze dne 17.2.2011, č.j. 3351/DS/10-5, ani sdělení Ministerstva dopravy ze dne 22.11.2011, č.j. 532/2011-910-STSP/4, eventuální nezákonnost těchto úkonů správních orgánů či procesní vady těmito úkonům bezprostředně předcházející nemají žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobní námitky uvedené v prvním a druhém žalobním bodu zpochybňující zákonnost těchto úkonů správních orgánů tak nejsou způsobitelné jakkoli zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

Vydání rozhodnutím žalovaného ze dne 17.2.2011, č.j. 3351/DS/10-5, ani sdělení Ministerstva dopravy ze dne 22.11.2011, č.j. 532/2011-910-STSP/4, nezměnily nic na platnosti a účinnosti rozhodnutí Městského úřadu ve Žluticích ze dne 11.8.2010, č.j. 3278/10/VPr, což je pro posouzení celé věci skutečností zásadní, jak bude osvětleno při odůvodnění nedůvodnosti čtvrtého žalobního bodu.

Soud neshledal důvodným ani třetí žalobní bod.

Podle § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích lze pevnou překážku umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky. Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření.

K tomu, aby bylo možné umístit pevnou překážku na pozemní komunikaci, je nezbytné mít povolení silničního správního úřadu nebo příslušného orgánu Policie České republiky. Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal, že jedním z těchto dokumentů disponuje, nemůže se důvodně dovolávat zákonnosti umístění překážky na sporné pozemní komunikaci.

Za tento dokument není možné považovat souhlas Městského úřadu ve Žluticích s provedením ohlášené stavby „na k.ú. Chyše – oplocení pozemků 750/2, 750/3, 1387 v k.ú. Chyše pletivem 50x5x2,2 PVC výšky 1,8 m – podklad, podhrabová deska“ ze dne 12.9.2008. Nejedná se totiž o povolení silničního správního úřadu ani Policie České republiky s umístěním pevné překážky na pozemní komunikaci.

Dlužno doplnit, že žalobce na základě tohoto dokumentu objektivně nemohl ani nabýt dobré víry, že je na základě něho oprávněn na pozemní komunikaci umístit pevnou překážku. Jak vyplývá z „Vyjádření ke stavbě plotu“ ze dne 3.6.2008, který žalobce adresoval prvoinstančnímu orgánu, v této listině pouze uvedl, že „plot bude umístěn na pozemkových parcelách 750/2 a 750/3 v k.ú. Chyše“. Z vyjádření Města Chyše ze dne pak vyplývá, že byl vydán souhlas se stavbou plotu na parcelách p.č. 750/2 a 750/3, nikoli na pozemku, na kterém se nachází veřejně přístupná účelová komunikace. I pokud by bylo možné považovat vyjádření Města Chyše za povolení silničního správního úřadu, nejednalo by se o souhlas s umístěním pevné překážky na pozemku č. 1387. Dobrá víra žalobce o tom, že je oprávněn pevnou překážku na pozemní komunikaci umístit, tak nemá reálný podklad.

Za situace, kdy žalovaný k námitce žalobce na straně 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „Odpůrce ve své žádosti ze dne 3.6.2008 žádal o vyjádření ke stavbě plotu, který měl být umístěn na pozemkových parcelách č. 750/2 a 750/3 v k.ú. Chyše. Pozemek p.č. 1387 v k.ú. Chyše nebyl v uvedené odpůrcově žádosti vůbec zmiňován. Město Chyše dalo svým vyjádřením ze dne 3.6.2008 souhlas se stavbou plotu na parcelách p.č. 750/2 a 750/3, a tedy nikoliv na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyše. Jak je patrné z listin ve spisu žádost odpůrce a souhlas Města Chyše se nevztahovaly k pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyše. Městský úřad v Chyších, jako silniční správní úřad, nedal souhlas ke stavbě oplocení přes

pozemek p.č. 1387 v k.ú. Chyšce“, nelze odůvodnění napadeného rozhodnutí ničeho vytknout. Žalobci bylo srozumitelně a dostatečně sděleno totéž, k čemu soud dospěl shora.

Soud neshledal důvodný ani čtvrtý žalobní bod.

Rozhodnutím Městského úřadu ve Žluticích ze dne 11.8.2010, č.j. 3278/10/VPr, bylo rozhodnuto, že „*pozemní komunikace na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyšce je veřejně přístupnou účelovou komunikací od 60. let minulého století do dnešního dne*“. Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí nebylo odstraněno ani změněno, je nezbytné z něho stále vycházet.

Podle § 73 odst. 2 věta první a čtvrté správního řádu je pravomocné rozhodnutí závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány, přičemž jestliže je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci, je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků. Podle § 57 odst. 3 správního řádu rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán.

Na základě právě citovaných ustanovení správního řádu bylo pro správní řízení završené vydáním napadeného rozhodnutí určující rozhodnutí rozhodnutím Městského úřadu ve Žluticích ze dne 11.8.2010, č.j. 3278/10/VPr.

V řízení o odstranění pevné překážky z pozemní komunikace podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích bylo nezbytné jako předběžnou otázku vyřešit, zda je či není pevná překážka umístěna na pozemní komunikaci, resp. zda na pozemku p.č. 1387 v k.ú. Chyšce se nachází veřejně přístupná účelová komunikace. V době rozhodování prvoinstančního orgánu, stejně tak jako v době vydání napadeného rozhodnutí, již tato předběžná otázka byla vyřešena pravomocným rozhodnutím Městského úřadu ve Žluticích ze dne 11.8.2010, č.j. 3278/10/VPr, od kterého se správní orgány obou stupňů nebyly oprávněny jakkoli odchýlit, neboť pro ně bylo závazné, ostatně tak jako pro žalobce.

Správní orgány žalobci zcela oprávněně kladly k tíži, že rozhodnutí Městského úřadu ve Žluticích ze dne 11.8.2010, č.j. 3278/10/VPr, nenapadl odvoláním, jakožto řádným opravným prostředkem. Tím, že tak žalobce neučinil, zbavil se možnosti jakkoli zákonnost tohoto rozhodnutí v budoucnu napadat. Z tohoto důvodu se správní orgány nemohly věcně zabývat námitkami žalobce zpochybňujícími zákonnost rozhodnutí Městského úřadu ve Žluticích ze dne 11.8.2010, č.j. 3278/10/VPr, například i námitkou „*neprokázání nutné komunikační potřeby*“. Žalobce netvrdil, že by snad v mezidobí ode dne vydání rozhodnutí Městského úřadu ve Žluticích ze dne 11.8.2010, č.j. 3278/10/VPr, do vydání napadeného rozhodnutí došlo k zásadní změně stavu na místě samém, který by vyžadoval jiné posouzení věci samé, nýbrž, jak učinil i v žalobě, tvrdil, že samotné „*deklaratorní rozhodnutí je nezákonné a protiústavní*“. Žalobce se tak v rámci řízení o odstranění pevné překážky z pozemní komunikace domáhal věcného přezkumu rozhodnutí Městského úřadu ve Žluticích ze dne 11.8.2010, č.j. 3278/10/VPr, k čemuž však správní orgány nebyly, jak uvedeno shora oprávněny.

Rozhodnutí Městského úřadu ve Žluticích ze dne 11.8.2010, č.j. 3278/10/VPr, není ani „nicotné v tom směru, že je vydal správní orgán, který vůbec nebyl kompetentní k rozhodnutí ve věci, neboť měl postoupit věc příslušnému silničnímu správnímu orgánu“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.6.2008, č.j. 2 Afs 159/2006-138 (dostupný na www.nssoud.cz) uvedl, že „k tomu, kdy je rozhodnutí třeba považovat za nicotné, se zdejší soud vyslovil již vícekrát; např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, (zveřejněn ve Sb. NSS 793/2006) uvedl, že nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Od 1. 1. 2006 nabyl účinnosti zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, který ve svém § 77 stanovuje, kdy je správní rozhodnutí nicotné. Jednak je to v případě, kdy je vydáno věcně nepříslušným správním orgánem a jednak trpí-li vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. V žádném případě nemůže nicotnost rozhodnutí způsobit to, že je vydá správní orgán k tomu místně nepříslušný, jak se domnívá stěžovatel. Taková vada mnohdy nemá vliv ani na zákonnost rozhodnutí, natož aby způsobovala jeho nicotnost, neboť je rozhodováno orgánem věcně příslušným a tedy odborně i jinak vybaveným k posouzení určité otázky. Jak správně uvádí ve svém rozsudku městský soud, takové pochybení nijak nezasáhne do veřejných subjektivních práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není vůbec podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má totiž za cíl jediné, a to přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména „zpřístupnit“ správní orgán účastníkům příslušných správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení“. Soud se se závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl, zcela ztotožňuje. Rozhodnutí Městského úřadu ve Žluticích ze dne 11.8.2010, č.j. 3278/10/VPr, tak není možné považovat za nicotné.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. srpna 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová